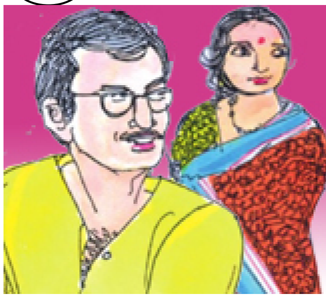

స్వాతి వాన కోసం

– పెబ్బిలి హైమావతి

(గత సంచిక తరువాయి)

"అవున్రా, మీరంతా శుభ్రంగా తిరిగి రండి. ఈలోగా వంట చేసేస్తాను నేను" అంది ఇందిర.

"ఏమన్నయ్యా ఎక్కడికి వెళ్దాం. కైలాసగిరా, ముడసర్లోవా, సింహాచలమా లేక తెన్నేటి పార్కుకా? ఎక్కడికి?" అంది రమ్య.

"ఈ ఎండలో తెన్నేటి పార్కుకి వెళితే మాంచి సొగసుగా ఉంటుందిలే. కైలాసగిరికి కానీ, సింహాచలంగానీ వెళదాము" అంది హారిక.

"ఏమన్నయ్యా, నువ్వేమంటావు?" అంది రమ్య.

"సింహాచలం వద్దులేమ్మా ఇప్పుడు కైలాసగిరి వెళదాం. నేను చూడలేదు కూడా" అన్నాడు శశికిరణ్.

"సరే అయితే నువ్వు నా బండి తీసుకో. నేనూ హారికా తన బండి మీద వస్తాము" అంది రమ్య.

అది విని "నోవే నా బండి ఎక్కనివ్వను నిన్ను. నీ బండి కొన్నాక, ఒక్కసారి ఇవ్వవే ట్రైచేసి ఇస్తానంటే ఇచ్చావా? ఇప్పుడేమో అడగకుండానే మీ అన్నయ్యకు నీ బండి ఇచ్చేసి నా బండి ఎక్కుతానంటావా? అదేం కుదరదు" అంది హారిక.

"సరే అయితే నువ్వేదో నాకోసం ఏడ్చిపోతున్నావని నీ బండి మీద వద్దామనుకున్నాను. నీ బండి మీద సింగిల్‌గా నువ్వే ఊరేగు. ఎంచక్కా మా అన్నయ్యా, నేనూ కలిసి వస్తాము" అంది రమ్య టీజ్ చేస్తున్నట్లుగా.

"రాక్షసీ, నువ్వేం చేసినా ఏదో నన్ను ఉద్ధరించడానికే అన్నట్లు బిల్డప్ ఇస్తావేగానీ. నీ బండి నాకెందుకు ఇవ్వలేదో జవాబు చెప్పవు కదా, సరే, ఏం చేస్తాను. ఏడు నా బండి మీదే" అంది హారిక నిష్ఠూరంగా.

"ఓ, సారీనే హారికా సారీ. నీక్కూడా ఇస్తాలే నా బండి. పోనీ ఇప్పుడివ్వనా?" అంది రమ్య రాజీకి వచ్చినట్లుగా.

"ఇప్పుడూ, నేను అడిగాక ఇస్తావా? ఏం వద్దులే" అంది హారిక మూతి ముడుస్తూ.

"మూతి ముడిస్తే మహా ముద్దు వచ్చేస్తున్నావే హారికా నువ్వు" అంటూ హారిక బుగ్గమీద చటుక్కున ముద్దుపెట్టుకుంది రమ్య.

దాంతో చల్లబడిపోయిన హారిక "ఈ నయగారాలకేం లే. ఎన్నయినా ఒలకబోస్తావు. నీ పని ఇప్పుడు కాదు. తర్వాత చెప్తాను" అంటూ లేచిందక్కడి నుండి.

చిన్నపిల్లల్లా కొట్టుకుంటూ అంతలోనే ఒకటైపోయిన వాళ్ళిద్దరినీ హరిప్రసాద్, భాస్కర్, ఇందిరలతోపాటు, శశికిరణ్ కూడా ముచ్చటగా చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

"నువ్వు చెప్పింది నిజమే హరీ వీళ్ళని చూస్తుంటే మన బాల్యం కళ్ళకు కట్టినట్లుగా ఉంది" అన్నాడు భాస్కర్ వాళ్ళిద్దరి వంకా ప్రేమగా చూస్తూ.

"సరే అత్తా, మేం వెళ్ళొస్తాం" అంటూ లేచింది రమ్య.

హారికతో మరికొంత సమయం గడిపేందుకు అవకాశం కల్పించిన చెల్లెలికి మనసులోనే కృతజ్ఞతలు చెప్పుకున్నాడు శశికిరణ్. ఆ తరువాత ఉత్సాహంగా వారితో పాటు బయలుదేరాడు.

ముగ్గురూ కలిసి కైలాసగిరి వెళ్ళారు. సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ అంతా తిరిగి చూశారు.

శివ పార్వతుల విగ్రహం దగ్గర నుంచొని ఫోటోలు తీసుకున్నారు. సరదాగా టాయ్ ట్రైన్ ఎక్కి తిరిగారు. రోప్‌వే ఎక్కుదామంది హారిక.

"అమ్మో నాకు భయం" అంది రమ్య గుండెల మీద చెయ్యి వేసుకుని.

"నేనున్నానుగా, భయమెందుకు?" అంది హారిక ధైర్యం చెబుతూ.

"ఫర్లేదమ్మా. సరదాగా వెళదాం పద. నువ్వు లేకుండా మేము మాత్రం ఎలా వెళ్తాం? అన్నాడు శశికిరణ్.

వాళ్ళిద్దర్నీ నిరాశపరచడం ఇష్టంలేక సరేనంది రమ్య. శశికిరణ్ వెళ్ళి ముగ్గురికీ టికెట్లు తెచ్చాడు.

రమ్య రోప్‌వే ఎక్కాక మొదట కొంచెం సేపు ధైర్యంగానే కూర్చుంది. ఆ తరువాత భయంతో గట్టిగా అరవడం మొదలు పెట్టింది.

"ఏయ్ పిచ్చీ, ఊరుకో" అంటూ హారిక రమ్య భుజం మీద అనునయంగా తట్టింది.

రోప్‌వే దిగాక తాను భయంతో అలా అరిచినందుకు సిగ్గుపడిపోయింది రమ్య.

"ఇదిగో రమ్యా అరిచింది నువ్వు ఒక్కదానివే కాదు. అందులో ఎక్కినవాళ్ళంతా నీకంటే పెద్ద పెద్ద కేకలు వేశారు. నీ భయంలో నువ్వు ఉండి గమనించలేదంతే నిజానికి ఫస్ట్ టైమ్ ఎక్కినప్పుడు నేను నీకంటే పెద్దగా అరిచాను, తెలుసా?" అంటూ నవ్వింది హారిక.

"అవును. హారిక చెప్పింది నిజమే. నాకూ మధ్యలో గట్టిగా అరవాలనిపించింది. కానీ మీ ఇద్దర్నీ చూసి ఆగిపోయాను" అంటూ నవ్వేశాడు శశికిరణ్.

ముగ్గురూ వ్యూపాయింట్ దగ్గరకు వచ్చి సాగర తీర సోయగాన్ని చూస్తూ నుంచున్నారు చాలాసేపు.

"ఇక్కడ నుండి చూస్తే మొత్తం విశాఖపట్నం అంతా కనిపిస్తుందన్నయ్యా" అంది రమ్య.

"అవును చాలా క్లియర్‌గా కనిపిస్తోంది. బైనాక్యులర్స్ ఉంటే ఎం.వి.పిలో ఉన్న మావయ్యగారి ఇల్లు కూడా కనిపిస్తుందేమో" అన్నాడు శశికిరణ్.

"మరీ అంత సీనేం లేదుగానీ అటు కూర్చుందాం పదండి" అంది హారిక నడుస్తూ.

"అవును, కాళ్ళు లాక్కుపోతున్నాయి. అసలు ఇంత ఎండలో బయలుదేరి రావలసింది కాదు మనం ఏ సాయంత్రమో బయలుదేరి వస్తే బాగుండేది" అంది రమ్య.

"మరి తమరేగా ఈ ప్రోగ్రాం పెట్టింది" అంటూ హేండ్‌బేగ్‌లో నుండి తల్లి ఇచ్చిన టిఫిన్ బాక్సు తీసి అందులో నుండి బొబ్బట్లు తీసి చెరొకటి ఇచ్చి, తానొకటి తీసుకుంది హారిక.

అవి తిని మంచినీళ్ళు తాగి "చాలా థాంక్స్ తిరిగి తిరిగి చాలా అలసటగా అనిపించింది. తినడానికి బిస్కెట్స్ ఏమైనా తెద్దామనుకున్నాను నేను. నాకా శ్రమ తప్పించి మంచి టిఫిన్ పెట్టావు" అన్నాడు శశికిరణ్.

"అమ్మ బలవంతంగా ఈ బాక్స్ నా బేగ్‌లో పెట్టింది. ఇప్పుడే కదా తిన్నాము, వద్దని నేను అంటున్నా వినలేదు. అది ఇలా మన ఆకలి తీర్చింది" అంది హారిక.

"ఎనీవే, అత్తకీ నీకూ డబుల్ థేంక్స్" అంది రమ్య.

అక్కడే కూర్చుని ముగ్గురూ చాలాసేపు కబుర్లు చెప్పుకున్నారు.

"డాడీ చెపితే ఏమో అనుకున్నానుగానీ చాలా బాగుంది ఈ ప్లేసు. నేను చాలాసార్లు విశాఖపట్నం వచ్చానుగానీ ఇంతవరకూ ఇక్కడికి రాలేకపోయాను" అన్నాడు శశికిరణ్.

"అవునా? నిజానికి కైలాసగిరి అంతకు ముందు ఇంకా బాగుండేది. ఇప్పుడంతా కమర్షియలైజ్ చేసేసి దీని అందం చెడగొట్టేశారు" అంది హారిక.

"నేచురల్ బ్యూటీని పాడుచేయడంలో సిద్ధహస్తులు కదా. ప్రతిదాన్నీ వ్యాపారంగా చేసి సొమ్ము చేసుకోవాలని చూస్తారు" అన్నాడు శశికిరణ్.

"అన్నయ్యా, బెంగుళూరులో మోక్షగుండం విశ్వేశ్వరయ్యగారి సైన్స్ మ్యూజియం చాలా బాగుంటుందట కదా ఫ్రెండ్స్ చెప్పారు" అంది రమ్య.

"నిజమే రమ్యా చాలాబాగుంటుంది. మానవుడి పరిణామ క్రమంలో ఆనాటి పాతరాతి యుగం నుండి ఈనాటి రాకెట్ యుగం వరకూ మనిషి సాధించిన ప్రగతి అంతా స్టేజీల వారిగా అక్కడ పొందుపరిచారు. ఈసారి శెలవలకు బెంగుళూరు వస్తే చూపిస్తాను" అన్నాడు శశికిరణ్.

"తనకేగానీ నాకేం చూపించవా బావా?" అంది హారిక హాస్యంగా నవ్వుతూ.

"నువ్వు రావాలేగానీ చూపించడానికి ఏం భాగ్యం హారికా? ఇద్దరూ కలిసి సెలవల్లో ప్లాన్ చేసుకురండి. మీరు ఎప్పుడు వస్తారో చెబితే టికెట్స్ రిజర్వు చేయిస్తాను నేను" అన్నాడు శశికిరణ్.

"థాంక్యూ థాంక్స్ ఫర్ యువర్ ఇన్విటేషన్. కానీ ప్రస్తుతానికి వీలవదు బావా నాకు. చదువుకోవాల్సింది చాలా ఉంది. ఇంకోసారి ఎప్పుడైనా చూద్దాం" అంది హారిక.

ఆ మాటలు వింటూనే ఆశాభంగం చెందినవాడిలా చూస్తూ "ఎందుకు వీలుకాదు? వేసవి సెలవల్లో కూడా చదువేమిటి. ఏదో పెద్ద ఐ.ఏ.యస్‌కి ప్రిపేర్ అవుతున్నట్లు" అన్నాడు విసుగ్గా శశికిరణ్.

"పోనీ అలాగే అనుకో" అంటూ నవ్వేసింది హారిక.

ఏదో చెబ్దామని నోరు తెరిచిన రమ్య చెయ్యి నొక్కి వారించింది హారిక, వద్దన్నట్లుగా కనుసైగ చేస్తూ.

ఆమె సైగననుసరించి మౌనం వహించింది రమ్య.

మరునాడు కమల బెంగుళూరు నుండి వచ్చేసింది. శశికిరణ్ ఎయిర్‌పోర్టుకి వెళ్ళి తల్లిని రిసీవ్ చేసుకున్నాడు. కొడుకును అయిదురోజులు చూడకుండా ఉండడం అదే మొదటిసారి కమలకు. ఆ అయిదురోజులే ఎన్నో యుగాలైనట్లు ఉంది ఆమెకు.

అతడిని చూడడంతోనే పరుగులాంటి నడకతో వడివడిగా వచ్చి అతడ్ని చుట్టేసి "ఎలా ఉన్నావురా?" అని అడిగింది ఆప్యాయంగా.

ఆమె ప్రేమకు ముగ్ధుడవుతూ "ఏంటి మమ్మీ ఇది? నేనేదో ఇంకా చిన్నపిల్లాడిని అన్నట్లుగా ఇలా పట్టేసుకుంటావు. చూడు, అందరూ మనని ఎంత విచిత్రంగా చూస్తున్నారో?" అన్నాడు సిగ్గుగా.

"చూస్తే చూడనీరా తల్లి మనసు ఎలా ఉంటుందో వాళ్ళకేం తెలుసు?" అంది కమల ఆప్యాయంగా అతడినే చూస్తూ.

"ఫంక్షను బాగా జరిగిందా మమ్మీ. మీ క్లబ్ వాళ్ళంతా క్షేమమేనా?" అనడిగాడు శశికిరణ్ తల్లి చేతిలోని ట్రాలీ బేగ్‌ను తీసుకుంటూ.

"ఆ, చాలా బాగా జరిగిందిరా. బాగా చేశామని అంతా మెచ్చుకున్నారు. కానీ నాకే లోలోపల చాలా గిల్టీగా అనిపించింది. ఇక్కడ పెద్దమ్మ ఎలా వుందో ఏమో అని" అంది కమల.

"నిజమే మమ్మీ పెద్దమ్మ చాలా పాడయిపోయింది. పెదనాన్నగారు, అన్నయ్యా, వదినా, రమ్యా అంతా చాలా డీలా పడిపోయారు" అన్నాడు శశికిరణ్.

"అవును ఇంటికి అయిన ఇల్లాలు అలా మూలనపడితే ఇల్లంతా మూలపడినట్లే కదా. ఎవరికి మాత్రం స్థిమితంగా ఉంటుంది?" అంది కమల.

"శశీ, బండేమైనా తీసుకొచ్చావా? లేక టాక్సీ మాట్లాడుకుందామా?" అనడిగింది కమల.

"ఇంత దూరం బండిమీద వద్దన్నాడు అన్నయ్య. అందుకని ఏకంగా రానూ పోనూ టాక్సీ ముందుకు కదిలింది.

కమల కారు దిగడంతోనే "బాగున్నారా అత్తయ్యా?" అంటూ సుగుణ ఎదురు వెళ్ళింది.

ఆప్యాయంగా సుగుణ చేయి అందుకుని బాగున్నానన్నట్లుగా తలూపుతూ "ఎలా వున్నారు బావగారూ?" అని రామచంద్రని పలకరించింది కమల.

"బాగానే ఉన్నానమ్మా ప్రయాణం బాగా జరిగిందా? రా లోపలికి" అంటూ సాదరంగా ఆహ్వానించాడు రామచంద్ర.

"అమ్మా!" అంటూ ఆటలకు వెళ్ళిన కావ్య పరుగెత్తుకుంటూ లోపలికి వచ్చి తల్లి పక్కనున్న కొత్తవ్యక్తిని చూసి బెదురుగా ఆగిపోయింది.

కమల "రామ్మా" అంటూ నవ్వుతూ చేతులు చాచింది.

"ఫర్లేదు రావే. ఎవరనుకున్నావు? చిన్నానమ్మ. నమస్తే చెప్పు" అంది సుగుణ కూతురి బెదురుపోగొడుతూ.

ఇంకా అలాగే బెదురుగా చూస్తున్న కావ్య దగ్గరకు వెళ్ళి ఎత్తుకుంటూ "పాప చాలా క్యూట్‌గా వుంది సుగుణా. ఎంత ముద్దొస్తోందో?" అంటూ ముద్దు పెట్టుకుంది కమల.

కావ్య సిగ్గుపడినట్లుగా చెంగున కిందికి దూకి పరుగెత్తుతూ బుగ్గలకి అంటిన ఎంగిలి తుడిచేసుకుంటూ వెనక్కి తిరిగి కమల వంక చూసింది కుతూహలంగా.

ప్రతిగా కమల నవ్వుతూ చూడడంతో కావ్యకూడా నవ్వేసింది.

కాళ్ళూ చేతులు కడుక్కుని సరాసరి జానకి ఉన్న గదిలోకి వెళ్ళింది కమల.

అలికిడికి కళ్ళు తెరిచిన జానకి తోటికోడల్ని చూడడంతోనే చిన్నగా నవ్వుతూ "బాగున్నావా కమలా" అంటూ చేయి చాచింది.

ఎముకల గూడులా ఉన్న జానకిని చూడడంతోనే కమల కళ్ళు సజలాలయ్యాయి.

"ఏంటక్కా ఇలా అయిపోయావు?" అంటూ జానకి చెయ్యి అందుకుంది కమల.

నీరసంగా నవ్వుతూ "నాకేం బాగానే ఉన్నాను" అంది జానకి.

"ఇప్పుడింకా నయమేనమ్మా. బాచీ, శశీ వచ్చేసరికి మరీ కళ్ళల్లో ప్రాణాలు పెట్టుకున్నట్లుంది" అన్నాడు రామచంద్ర.

"అసలు అక్కను కాదు బావగారూ. మిమ్మల్ని అనాలి. తనిలా అయిపోతూంటే చూస్తూ ఎలా ఊరుకున్నారు?" అంది కమల బాధగా.

"నేనేం చేయనమ్మా తనిలా అయిపోతూంటే నాకు మాత్రం సంతోషంగా ఉంటుందా? చిన్నపిల్లలా మారాం చేస్తూ, టైముకు తిండి తినక, సరిగా మందులు వేసుకోక ఇలా తయారైంది" అన్నాడు రామచంద్ర జాలిగా చూస్తూ.

"మీ బావగారు అలాగే చెప్తారు గానీ, నువ్వెళ్ళి స్నానం చేసి భోజనం చేసి రామ్మా" అంది జానకి నీరసంగా నవ్వుతూ.

"తింటాలే అక్కా. నిన్నిలా చూస్తూంటే నాగుండె తరుక్కుపోతోంది. అక్కయ్యకు ఇంత సుస్తీ చేస్తే మాకు మాట మాత్రమైనా ఎందుకు చెప్పలేదు బావగారూ. మేమంత కాని వాళ్ళమయిపోయామా మీకు?" అంది కమల బాధగా.

"అదేం కాదమ్మా. దూరంగా ఉన్నారు కదా, మిమ్మల్ని కంగారు పెట్టడం దేనికి అనుకున్నాను. పరిస్థితి ఇంత సీరియస్‌గా అయిపోతుందని మేమూ అనుకోలేదమ్మా" అన్నాడు రామచంద్ర.

అతడలా చెప్పినా కమల మనసు ఏమీ సమాధాన పడలేదు. రవి పెళ్ళికి ఐదేళ్ళ క్రితం వచ్చినప్పుడు లక్ష్మీదేవిలా కళకళలాడుతూ ఉండే అక్క ఎలా అయిపోయింది? ఆ రూపుకూ, ఈ రూపుకూ అసలు పోలికే లేదు. ఒకవేళ అక్క శశి కోసం బెంగపెట్టుకుని ఇలా అయిపోయిందా? నేను వాడిని ఇక్కడకు రాకుండా ఆపి తప్పు చేశానా? పాపం అక్క నా మూలానే ఇలా అయిపోయినట్లుంది.

అక్క నిండు మనసుతో తన బిడ్డను నాకిచ్చి ప్రాణదానం చేస్తే నేను స్వార్థంతో ఆమె మనసును ఇంత క్షోభకు గురిచేశానా? అక్కడికీ ఆయన అడుగడుగునా నన్ను హెచ్చరిస్తూనే ఉన్నారు. కమలా నీ ఆలోచనా విధానం చాలా తప్పు అంటూ. కానీ నేనే మూర్ఖంగా ఆలోచిస్తూ శశి నా ఒక్కదానికే స్వంతం అంటూ ఇంత చేశాను. నేను చేసిన తప్పుకి ఈ రోజు ఇంటిల్లిపాదీ శిక్ష అనుభవిస్తున్నారు, అక్క అనారోగ్యం మూలంగా.

నా పాపానికి నిష్కృతి వుందా? అనుకుంది కమల. పశ్చాత్తాపంతో కమల కళ్ళు కన్నీటి కాలువలయ్యాయి.

కమలని భోజనానికి పిలుద్దామని అక్కడికి వచ్చిన సుగుణ, కమల ఏడుస్తూ ఉండడం చూసి కంగారు పడుతూ, "అత్తయ్యగారూ ఏమిటండీ ఇది? మాకు ధైర్యం చెప్పవలసిన మీరు చిన్నపిల్లలా ఇలా అయిపోతే ఎలా? లేవండి, స్నానం చేసి భోంచేద్దురుగానీ" అంది.

"నాకేం వద్దమ్మా నన్ను కాసేపు ఇలా అక్క దగ్గర ఉండనివ్వండి" అంది కమల దీనంగా చూస్తూ.

చేసేదేమీలేక అక్కడినుండి బయటకు వచ్చిన సుగుణకు శశికిరణ్ కనబడడంతోనే "శశీ మీ అమ్మగారు అత్తయ్యగారిని చూసి చాలా ఢీలా పడిపోయారు. ఈ పరిస్థితిలో మనం ఒకరికొకరు సపోర్టుగా ఉండాలిగానీ ఇలా అయిపోతే ఎలా? వెళ్ళి చిన్నత్తయ్యగారిని బైటకు తీసుకురా" అంది.

అక్కడే ఉండి ఆ సంభాషణ విన్న భాస్కర్ "నువ్వుండరా నేను వెళ్ళి మీ మమ్మీని తీసుకు వస్తాను" అంటూ లోపలికి వెళ్ళాడు.

అతడు వెళ్తూనే "కమలా బైటకు వెళ్దాం పద వదిన రెస్టు తీసుకుంటుంది" అంటూ భార్య చేయి పట్టుకుని బయటకు తీసుకువచ్చేశాడు.

భర్త ముఖం సీరియస్‌గా ఉండడం గమనించి ఇంకేమీ అనకుండా బయటకు వచ్చేసింది కమల.

ఇదంతా నీవల్లనే జరిగింది అనే భావం అతడి ముఖంలో కనబడగా మరింత కృంగిపోయింది.

స్నానం చేసి ఏదో భోజనం తిన్నాననిపించి తిరిగి జానకి గదిలోకి వెళ్తున్న కమలని ఈసారి ఎవరూ నిరోధించలేదు.

భాస్కర్ కొంచెం కోపంగా భార్య వెనకే వెళ్ళబోయాడు. చేసేదంతా చేసి ఇప్పుడీ సానుభూతి ప్రకటించడం ఎందుకన్నట్లుగా చూస్తూ.

అది చూసిన రామచంద్ర "కమలను లోపలికి వెళ్ళనీ బాచీ, వెళ్ళి ఏదోవిధంగా తన భారాన్ని దింపుకోనీ తనేం చేసినా శశి మీద ప్రేమతోనే చేసింది తప్ప. ఎవరికీ హాని చేయాలనుకోలేదు. చేసినదానికి ఇప్పటికే తను చాలా బాధపడుతోంది. ఇంకా మాటలని మరింత బాధపెట్టకు. అది ఎవరికీ మంచిది కాదు" అన్నాడు అనునయం, ఆజ్ఞా మిళితం అయిన స్వరంతో.

అన్నగారి మాటలు వినడంతోనే భాస్కర్ కోపం చప్పున చల్లారిపోయింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments